

תפ"ח (חיפה) 756-11-15 - מדינת ישראל נ' עלאא זיוד

פלילי - חוק העונשין - עבירות ביטחון המדינה

var MareMakom = "תפח (חיפה) 756-11-15 - מדינת ישראל נ' עלאא זיוד, תק-מח 2016(2), 18562(01/06/2016)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 756-11-15 מדינת ישראל נ' זיוד(עציר)

בפני הרכב כב' השופטים: יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

רבקה פוקס

דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

עלאא זיוד (עציר)

גזר דין

א. כללי:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בארבע עבירות של ניסיון לרצח לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ובעבירה לפי הסעיפים 144 + 186(א) לחוק, העונשין, קרי, החזקת סכין שלא כדין ממניע גזעני.

על פי הסדר הטיעון, הוסכם בין באי כח הצדדים, כי על הנאשם ייגזר עונש של 25 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצויים, שיקבעו לפי שקול דעתו של בית המשפט.

ב. עובדות כתב האישום:

כרקע לאמור בכתב האישום צויין, כי בתקופה שקדמה למעשים המתוארים בכתב האישום, ועל רקע עימותים הנוגעים להר הבית ומסגד אל אקצה, התרחשו ברחבי הארץ הפרות סדר, הפגנות וגל פיגועים קשה על רקע דתי ולאומני, שבמהלכו נרצחו ונפצעו אזרחים ישראלים רבים.

על רקע אירועים אלה, עובר ליום 11/10/2015, החליט הנאשם, תושב אום אל פחם יליד 1995, לבצע פיגוע נגד חיילים ואזרחים יהודים ולהביא למותם (להלן: "התוכנית").

עמוד 1

בתאריך 11/10/2015 בשעות הצהריים, בטרם יצא למימוש התכנית, התקלח הנאשם והתפלל. לאחר מכן, בסמוך לשעה 17:30, הצטייד בסכין קפיצית, אותה לקח מכספת בחדרו (להלן: "הסכין"), ויצא מביתו ברכב מסוג סיאט מס' 9888824 (להלן: "הרכב").

הנאשם נסע לחדרה והסתובב ברכבו ברחובות העיר במשך כחצי שעה. לאחר מכן, יצא מהעיר חדרה ונסע לצומת גן שמואל.

באותה העת, עמדו בתחנת האוטובוס בצומת גן שמואל (להלן: "התחנה"), על המדרכה, החיילת א' ע', ילידת 1995 (להלן: "א"), והחייל נ' ב', יליד 1995 (להלן: "נ"). בנוסף, ישבה על הספסל שבתחנה הקטינה ל' נ', ילידת 2000 (להלן: "ל").

הנאשם הבחין כי בתחנה עומדים חיילים, והחליט לממש את תכניתו ולגרום למותם. לפיכך, הגביר את מהירות נסיעתו, סטה עם הרכב לעבר החיילים א' ונ', ודרס את א' אשר מעוצמת הפגיעה "עפה" אל תעלה הנמצאת מאחורי גדר ההפרדה (להלן: "התעלה"). מיד לאחר מכן, דרס הנאשם את החייל נ', תוך "שהעיפו" אל התעלה.

בשלב זה, הנאשם נעצר עם רכבו עשרות מטרים מהתחנה ובכוונה להמשיך לממש את תכניתו, ירד מהרכב, הביט לעבר התחנה והבחין בקטינה ל', ניגש אל הדלת שליד מושב הנהג, הוציא את הסכין וחזר אל התחנה. הנאשם התקרב אל ל', והחל דוקר אותה בכל חלקי גופה בכוונה לגרום למותה. ל' הצליחה להיחלץ מהנאשם ונמלטה.

באותה עת, עבר במקום אזרח ע' (להלן: "ע") והבחין בל', כשהיא רצה וזועקת לעזרה. ע' עצר את רכבו וירד ממנו כדי לסייע ל - ל'.

הנאשם, אשר הבחין בע', התקרב לעברו כשהסכין שלופה ומונפת לעבר ע', בכוונה לדקור אותו ולהמיתו. בין השניים התפתח מאבק, במהלכו דקר הנאשם את ע' בירכו ובידו השמאלית. בשלב מסוים, הצליח ע' להפיל את הנאשם אל הקרקע. אזרחים נוספים שהגיעו למקום, סייעו בידי ע' לנטרל את הנאשם ולהוציא הסכין מידו. האזרחים אחזו בנאשם עד להגעת כוחות המשטרה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לקורבנות הנזקים הבאים:

החיילת א' הובהלה לבית החולים כשהיא מונשמת ומורדמת. לא' נגרמו קרעים בטחול, קרעים בעורק הכליה וקרעים באונה השמאלית של הכבד; פצעים מרובים בפנים ובגולגולת ודימום תוך גולגולתי; שבר עם ריסוק ודיסלוקציה בברך ימין, דיסלוקציה ושבירים בברך שמאל ודיפורמציה של מרפק ימין. א' הועברה מורדמת ומונשמת למחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים "שיבא" שם שהתה עד ליום 22/10/2015.

לאחר שמצבה הרפואי השתפר, הועברה להמשך טיפול למחלקת טראומה.

החייל נ' נפגע בגפיים התחתונות ונגרמו לו הגבלה קשה בתנועות וסימני חבלה ושפשוף בירך ימין. כמו כן, נחבל בראשו ונגרם לו חתך בקרקפת. נ' אושפז בבית החולים מיום הפיגוע ועד ליום 15/10/2015.

לקטינה ל' נגרמו חתכים בקרקפת, בצוואר, בכתף ובדופן בית החזה מימין, בשד ימין וירך שמאל, והיא אושפזה בבית החולים ושחררה למחרת האירוע.

לע' נגרמו פצעי חתך עמוקים באמה ובשוק שמאל, והוא אושפז בבית החולים מיום הפיגוע ועד ליום 13/10/2015.

במעשיו, כמתואר לעיל, ניסה הנאשם שלא כדין לגרום למותם של ארבעה אזרחים וגרם להם לחבלות חמורות. כן, החזיק הנאשם סכין מחוץ לתחום ביתו, שלא כדין, וממניע גזעני או של עוינות כלפי הציבור.

ג. תסקירי נפגעי העבירה

נעתרנו לבקשת ב"כ המאשימה והורינו על הכנת תסקירים בהתייחס לארבעת נפגעי העבירה.

בתסקיר בעניינה של החיילת א', פורטו הפגיעות הפיזיות והרגשיות מהן היא סובלת. מן הפן הרפואי, צוין כי א' עברה מספר רב של ניתוחים, לרבות אורתופדיים, שתלים עוריים בגפיים והתערבות כירורגית של פלסטיקאי בטיפול בפניה. כן צוין כי מתוכננים לה ניתוחים והתערבויות כירורגיות נוספות בהמשך. א' מתניידת בכיסא גלגלים ועוברת טיפול רב תחומי, לרבות ריפוי בעיסוק, הידרותרפיה ופיזיותרפיה.

מן הפן הרגשי, צוין כי א' החלה בטיפול פסיכולוגי עוד בדצמבר 2015. להערכת המטפל, השלכות הפגיעה בה באות לידי ביטוי בפגיעה קשה בערך העצמי ובדימוי הגוף שלה, בתחושת פגימות וקשיים בינאישיים משמעותיים. צוין כי בנוסף לתסמינים הדיכאוניים, א' מתמודדת גם עם תסמינים פוסט טראומטיים בדמות עוררות יתר ודריכות מול גירויים המזכירים לה את הפיגוע בו נפגעה.

עוד צוין כי א' מודעת היטב לחומרת הפגיעה, מתייסרת, מוצפת רגשית ומבולבלת כשבולטת חוויה של ייאוש, זעם ותסכול על כך שמסלול חייה נקטע באכזריות על ידי מפגע.

באשר למשפחתה, צוין כי מאז הפיגוע אמה של א' הפסיקה לעבוד, היא סועדת אותה ולמעשה "מתגוררת" איתה בחדרה בבית החולים. הדבר הוביל לפגיעה בתפקוד המשפחה, שכן האם אינה מסוגלת להעניק תמיכה לשני אחיה של א'.

בסיכום הדברים ציינה עורכת התסקיר כי מדובר בצעירה אשר עובר לפיגוע הייתה בעיצומו של תהליך בניית חיים עצמאיים ומוצלחים ו"אירוע הפגיעה עצר באחת את התפתחותה כמו גם את תכניותיה וחלומותיה". המפקחת המחוזית התרשמה מקיומה של פגיעה קשה בדימוי העצמי של א', פגיעה קשה בתפקוד, כמו גם "התמודדות עתידית עם קשיים תפקודיים בחברה, מבחינה מקצועית, חברתית ומשפחתית".

בסופו של התסקיר ולאור תמונת הנזקים הקשה, המליצה המפקחת כי יוטל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לא'.

בתסקיר בעניינו של החייל ב', הדגישה המפקחת המחוזית כי "תמונת הנזק בכללותה, הינה קשה וחולשת על כל מישורי חייו של ב': הפיסי-תפקודי, הרגשי-נפשי, משפחתי, זוגי והחברתי".

במישור הפיזי-תפקודי, צוין כי נ' עדיין מתמודד עם מגבלה ברגליו, צולע, מתנהל עם קב אחד ומתקשה לחזור לתפקוד מלא. בנוסף, צוין כי הוא סובל מצלקת בראשו כתוצאה מהנפילה בתעלה, ועל כן, לרוב מכסה את ראשו בכובע על מנת להסתירה.

כשאינו במסגרת, מסתגר נ' בחדרו ונמנע מחברת חיילים אחרים. צוין כי לאחר הפיגוע החל להיות מטופל אצל קב"ן בבסיסו הצבאי וההתרשמות היא כי בנוסף לדיכאון נ' סובל ממאפייני הפרעה פוסט טראומטית. נ' חווה תסכול רב סביב המחשבה שחיו נהרסו והוא מתקשה לראות את עתידו.

פציעתו של נ' שינתה באחת את כל שגרת החיים של בני משפחתו וכן השפיעה על הזוגיות שלו עם חברתו, שכן מאז הפיגוע נפגע מאוד הדימוי העצמי שלו, הדימוי הגברי שלו והוא מרבה להתבודד ולהסתגר.

לאור הנזקים והקשיים שפורטו, צוין כי:

"עבור נ' ומשפחתו, ענישה במלוא חומרת הדין ופיצוי משמעותי, עשויה להוות הכרה בפגיעה החמורה שאירעה לו ובמחיר הכבד שנ' משלם בגינה".

משכך, המליצה המפקחת המחוזית "לכלול בגזר הדין פיצוי כספי משמעותי לנ', שיסייע לו במימון הטיפולים, הן הפיסיים והן הנפשיים, הנדרשים לצורך שיקומו, כיום וגם בעתיד".

בתסקיר בעניינה של הקטינה ל', בולטת בעיקר הפגיעה הנפשית והרגשית של ל' שנפגעה, כאמור, בהיותה תלמידת בית ספר בת 15 בלבד.

בתסקיר הדגישה המפקחת המחוזית כי:

"חייה של ל' כבר לא יחזרו להיות אותם חיים שהיו קודם".

ובהמשך הוסיפה כי:

"חייה של ל' כיום מצריכים התמודדות יומיומית, שעה שעה, עם חרדות, פחדים, חלומות קשים, סיוטים ובעיקר הימנעות מביצוע משימות קטנות כגדולות שהיו חלק משגרת יומה".

כאמור, ל' נדקרה בשבעה מקומות בגופה ונשארה מצולקת בכל חלקי גופה, אלא שלהבדיל מהצלקות הפיזיות אשר הולכות ומתאחות, ציינה עורכת התסקיר כי "הצלקת הנפשית צרובה עמוק מאוד ואת השלכות הפגיעה, ..., אין לדעת, כי יש השלכות עתידיות שעדיין לא ניתן לחזות".

בתסקיר צוין כי גם משפחתה של ל' עברה טלטלה נפשית קשה. אמה מתקשה להתמיד במסגרת מקום העבודה וחווה קשיים כלכליים ואחרים. גם לאחיותיה של ל' המציאות החדשה מורכבת מאוד והן מנסות

לסייע בהתמודדות. צוין כי המרקם המשפחתי נמצא כיום במצב טראומטי והישרדותי וניכר כי כל בני המשפחה יזדקקו לתמיכה נפשית מקצועית בתקופות שונות בחייהם.

עוד צוין, כי ענישת הנאשם ומיצוי הדין עמו, מאוד משמעותיים לל' ולמשפחתה.

בתסקיר בעניינו של ע', צוין כי הלה נפגע במספר מישורים בחייו וכי עיקר הפגיעה הוא במישור הרגשי-נפשי. ע' נאלץ להתמודד עם זיכרונות הפיגוע ולהמשיך לתפקד באורח רגיל, בעיקר באמצעות שימוש במנגנוני הגנה מסוג הדחקה וצמצום. משכך, הוא אינו מבטא נזקקות טיפולית ואינו פנוי, בשלב זה, לטיפול נפשי.

המפקחת התרשמה כי עונש אשר ישקף את חומרת ואכזריות מעשי הנאשם, עשוי לתת הכרה לפגיעה ולסבל אצל ע' ואף ליצור אצלו הקלה ורגיעה שיאפשרו לו להמשיך את חייו באופן שלם ושלו יותר. כמו כן, המליצה עורכת התסקיר להטיל, בנוסף לעונש, פיצוי כספי משמעותי שישולם לע'.

ד. תסקיר בעניין הנאשם

בשל גילו של הנאשם קיימת חובת הכנת תסקיר שירות המבחן בעניינו, ועל כן, הורינו על הכנת תסקיר כנדרש על פי דין.

קצין המבחן למבוגרים ציין כי לדברי הנאשם, בתקופה שקדמה לביצוע המעשים שבכתב האישום, נקלע הנאשם למצוקה כלכלית והיה שרוי בחוסר אונים בשל מצבו הכלכלי ובשל היעדר תמיכה רגשית מבני משפחתו ואף התחיל להשתמש בסמים מסוג חשיש באופן קבוע.

באשר ליחסו של הנאשם לעבירות נשוא כתב האישום, צוין בתסקיר כי אמנם הנאשם הודה במעשיו ואף הכיר בתוצאות הקשות של המעשים "וציפה למחיר העונשי שיקבל בגין מעשיו", ועם זאת התקשה להתייחס למעשיו ולהשלכותיהם באופן מעמיק ומותאם, ונטה להציג את מצבו הנפשי כמניע למעשים ללא יכולת לבחון את המשמעות וההשלכות של הדברים על אחרים.

שירות המבחן התרשם כי בעת מצבי משבר, דוגל הנאשם באלימות כדרך להתנהגות לגיטימית, תוך התעלמות מהתוצאות הצפויות למעשיו. לאור האמור, העריך שירות המבחן כי לא ניתן לשלול סיכון גבוה להישנות עבירות.

על כן, ולאור חומרת העבירות, הקושי של הנאשם להכיר בחומרת התנהלותו באופן מעמיק והערכת הסיכון, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית - שיקומית כלשהי שתוכל לסייע בהפחתת סיכון הישנות עבירות דומות בעתיד.

ה. טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

בפתח טיעוניה לעונש, ביקשה באת כח המאשימה כי בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, תוך שציינה בדבריה כי:

"לאחר שבחנו את הפסיקה הקיימת לצערנו במקרים מהסוג הזה ותוך שסברנו שמדובר בענישה שהולמת את חומרת האירועים".

לצורך האמור לעיל, הניחה באת כח המאשימה בפנינו אסופת פסיקה (א'1) וכן טבלה ובה תמצית פסקי הדין (א'), והפנתה את בית המשפט בעיקר לפסק הדין בעניין תפ"ח (י-ם) 42482-03-15 **מדינת ישראל נ' סלאימה** [פורסם בנבו] (12.7.15), בצינה כי מדובר במקרה הדומה במובנים רבים למקרה שבפנינו.

בעניין סלאימה הנ"ל, דובר בנאשם שהורשע בהתאם להודאתו בחמש עבירות של ניסיון לרצח, לאחר שדרס באמצעות רכבו שתי שוטרות מג"ב ורוכב אופניים. לאחר זאת, יצא מרכבו כשהוא מצויד בגרזן והחל לרוץ לעבר שוטר מג"ב ומאבטח, עד שנוטרל. בית המשפט אימץ הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, לרבות עונש מוסכם של 25 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצויים משמעותיים לקורבנות.

עוד הפנתה באת כח המאשימה לתסקירי הקורבן המפורטים שהוגשו אשר מפרטים בצורה נרחבת את הפגיעות הפיזיות והנפשיות שנגרמו לקורבנות ולבני משפחותיהם. בשים לב לאמור בתסקירים, בקשה כי יוטלו פיצויים משמעותיים מאוד לטובת ארבעת הקורבנות במקרה דנן, שכן, כעולה מהתסקירים, "הדרך השיקומית שהם צריכים לעבור, הן נפשית והן פיזית, היא עוד ארוכה", כלשונה.

בהתייחס לנאשם ציינה את גילו הצעיר ואת עובדת היותו נעדר הרשעות קודמות.

את טיעוניה לעונש סיכמה בצינה כי מדובר במעשה זוועה אשר בדרך נס לא גרם למותם של אף אחד מהקורבנות ושהביקשה כי נאמץ את הסדר הטיעון.

בא כח הנאשם בטיעונו לעונש ביקש אף הוא כי בית המשפט יאמץ את הסדר הטיעון.

בפתח טיעונו הכיר ב"כ הנאשם בחומרתם של המעשים וציין כי המדובר בעבירות שאין להקל בהן ראש, אך יחד עם זאת, טען כי העונש אליו הגיעו הצדדים במסגרת ההסדר תואם את רף הענישה הנוהגת בפסיקת בתי המשפט בכלל ואת חומרת העבירות שבוצעו בענייננו בפרט.

עוד הוסיף והדגיש ב"כ הנאשם את הודיית הנאשם כבר בפתח ההליך, את לקיחת האחריות על מעשיו ואת החיסכון בצורך בהעדת הקרבנות, דבר שעלול היה להוסיף סבל וטראומה נוספים על אלה שכבר עברו.

בנוסף, ציין בא כח הנאשם כי הנאשם הוא בחור צעיר בן 21, נעדר עבר פלילי, אשר לדבריו בתקופה הרלוונטית עובר לביצוע העבירות היה נתון במצב כלכלי קשה, חווה דיכאון והושפע מהתקשורת וכך "בהחלטה רגעית" החליט לעשות את המעשים נשוא כתב האישום.

בא כח הנאשם הוסיף וציין כי הנאשם ובני משפחתו מצטערים על המקרה.

באשר לפיצוי לקורבנות, ומבלי להקל ראש באמור בתסקירי נפגעי העבירה, טען הסניגור כי הפיצוי צריך להיות סביר ומידתי ויש להתחשב בכך שהנאשם צפוי לרצות עונש מאסר ארוך.

משנשאל הנאשם באם ברצונו לומר דבר מה בתום דברי בא כוחו, השיב כי אינו רוצה לומר דבר.

ו. דין והכרעה

הלכה היא כי קיומו של הסדר טיעון אינו מבטל את תחולת הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. בית המשפט מחויב לבחון את הסדר הטיעון, על פי אמות המידה המקובלות, בראי נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם [ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [4.12.13], והכל לצד הכלל המצמצם את התערבות בית המשפט בהסדרי טיעון [ראו, למשל, ע"פ 8820/14 זהר שחר נ' מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [17.5.2015].

בענייננו הנאשם הורשע, כאמור, בארבע עבירות של ניסיון לרצח ובעבירה של החזקת סכין ממניע גזעני.

אין חולק כי מדובר ב"אירוע אחד", בין היתר, לאור "הקשר ההדוק" בין המעשים השונים ורצף התרחשותם בפרק זמן מוגבל [ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [29.10.2014]; ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [24.6.2015].

האמור במסכת העובדתית לעיל מלמד על נחישותו של הנאשם לפגוע ללא רחם בחיילים ובאזרחים תמימים, ובכך, פגע למעשה בערכים החברתיים המוגנים של קדושת החיים, שלמות הגוף והסדר הציבורי.

יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 1456/07:

"על בית המשפט ... להרים קולו בגאון ולהשמיע דברו כלפי אלו הבאים עליה לכלותה וכלפי אלו הרוצים לפגוע בחיילים או באזרחים תמימים עוברי דרך כשלהט אידיאולוגי מקנן בליבם והרג או פגיעה מתוכננים הם מטרתם, ולהציב רף ענישה ברור שישמש כגורם מרתיע..." [פלוני נ' מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [10.7.2007], פסקה 6].

המדובר בעבירות להן חומרה קיצונית, במהותן ובנסיבות ביצוען. הנאשם, שהינו אזרח המדינה, החליט לבצע פיגוע טרור של רצח יהודים, רק בשל היותם יהודים - על ידי דריסתם למוות של עוברי אורח באמצעות מכוניתו. הוא החל להוציא לפועל את תכניתו הנפשעת, בדריסתם של שני חיילים שעמדו בתחנת האוטובוס, ובהמשך רץ חמוש בסכין לעבר קטינה שישבה בתחנה והחל דוקר אותה בכל חלקי גופה. הנאשם לא חדל ממעשיו ודקר גם עובר אורח נוסף שהיה במקום כשניסה לנטרלו.

כתוצאה מתושייתם של עוברי אורח שהיו במקום, סוכלה תכניתו של הנאשם ולמרבה המזל האירוע לא הסתיים בפגיעות בנפש, אלא בפגיעות גוף, חלקן קשות ביותר.

העבירות בהן הורשע הנאשם, מחייבות ענישה מחמירה שיש בה להעביר מסר עונשי חד משמעי, נוקב ומרתיע, לפיו כל מי שנוטל חלק בעבירות אלה ימצא עצמו מאחורי סורג וברח לתקופה ארוכה.

הלכה היא כי בעבירות המבוצעות על רקע אידיאולוגי-לאומני נדחים שיקולי הענישה האחרים מפני שיקולי ההרתעה [ראו: ע"פ 3057/13 מדינת ישראל נ' פלוני] (פורסם בנבו) [2.7.2013]; ע"פ

9349/07 איסמעיל חאמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.6.2008).

מבחינת הענישה הנוהגת, וכעולה מאסופת הפסיקה אותה הגישה באת כח המאשימה, נראה כי במקרים דומים הושתו על נאשמים עונשים שהם במתחם העונש המוצע במסגרת ההסדר שבפנינו (תפ"ח 42482-03-15 מדינת ישראל נ' סלאימה; תפ"ח 45702-02-15 מדינת ישראל נ' מחרון).

באשר לנסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, נציין את השימוש ברכב וההצטיידות בסכין אשר דרשו מחשבה ותכנון מוקדם. כך גם, בחירת המקום המתאים ביותר לבצע את הפיגוע ולהביא לפגיעה במספר קורבנות רב ככל האפשר.

לאור האמור לעיל, בשים לב לערכים המוגנים ולעוצמת הפגיעה בהם, תוך מתן משקל למכלול נסיבות האירוע, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, אנו קובעים כי מתחם הענישה בענייננו נע בין 22 ל- 28 שנות מאסר בפועל.

מטבע הדברים ועל פי ההלכה הפסוקה כאמור, בעבירות מסוג זה מתגמד משקל נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכללן, עברו הנקי, גילו הצעיר, הודאתו בראשית ההליך והעובדה כי פעל על דעתו ולא במסגרת ארגון בלתי חוקי.

נציין כי לא ניתן להתעלם מהעובדה שלמרות שניתנה לו ההזדמנות במעמד הדיון, בחר הנאשם שלא להביע חרטה על מעשיו ובכך ניכר גם היעדר אמפתיה כלפי הנפגעים ומשפחותיהם. היעדר הבנתו של הנאשם להשלכות מעשיו ולנזקים שנגרמו, עולה גם מתסקיר שירות המבחן בעניינו.

לאחרונה אזרחים רבים נאלצים להתמודד עם פיגועי טרור על-רקע לאומני, אשר חלקם אף מבוצעים על-ידי מפגע בודד, ובין השאר פיגועי דריסה, שמטרתם להביא להרג של רבים.

על רקע האמור, ולנוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, יש ליתן דגש ובכורה בענישתו של הנאשם לשיקולי הגמול, ההגנה על ביטחון הציבור והרתעת עבריינים פוטנציאליים.

לאחר ששקלנו את טיעוני ב"כ הצדדים ומכלול נסיבות העניין, החלטנו בנסיבותיו של תיק זה, שלא לסטות מהסדר הטיעון, בדבר הטלת 25 שנות מאסר על הנאשם, לאור ההלכה הפסוקה לפיה ככלל על בית-המשפט לאשר ולכבד הסדרי טיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרים אלו (ראו, למשל, ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002)).

באשר לפיצויים לנפגעי העבירה, לאחר ששקלנו את טיעוני באת כח המאשימה ובראי האמור בתסקירים בעניינם של נפגעי העבירה, כמפורט לעיל, אנו סבורים כי לאור הנזקים הרבים שנגרמו, ראוי לפצותם גם במסגרת ההליך הפלילי, ובסכומים משמעותיים.

אשר על כן, אנו גוזרים את דינו של הנאשם כדלהלן:

1. 25 שנות מאסר בפועל. ולצורך מניין תקופת המאסר תימנה תקופת שהייתו של הנאשם

במעצר מיום 11/10/2015.

2. מאסר על תנאי למשך שנתיים, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע במשך שלוש שנים, ויורשע בגינה.

3. מאסר על תנאי למשך שנה, לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירה לפי סעיף 144 ו- 186(א) לחוק העונשין, ויורשע בגינה.

4. פיצוי נפגעי העבירה בסכומים הבאים:

לחיילת א' סך של 150,000 ₪;

לחייל נ' סך של 80,000 ₪;

לקטינה ל' סך של 70,000 ₪ ;

לאזרח ע' סך של 40,000 ₪.

הסכומים הנ"ל יופקדו בגזברות בית המשפט לטובת קרבנות נפגעי העבירה על פי פרטים שימסרו על ידי באת כח המאשימה עד לא יאוחר מיום 01/09/2016.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ו, 01 יוני 2016, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

י. אלרון - נשיא
[אב"ד]

אתי עטיאס